

LA HONORATA.

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT

SATÍRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Lleona, 4, pis primer, (baixant del cé).

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

TOPOS DE TIPOS, per Escaler

Vent

Pluja

Calor

Fret

LAS CRIATURAS

No hi ha res mes cremador que las criaturas dels altres. Tot lo que per los pares son graciositats, se converteix pera los demés en motiu de amohino y molestia.

No hi ha ningú que 's cregui tenir los fills lletjos, molt al revés, los propis son sempre los mes macos de tots, y aixís s'ha de confessar si no volen renyir ab lo pare ó ferse mal veure de la mare.

Es inútil que 'ls hi vullguin fer entendre la rahó.

Dir que una criatura es lletja es dirho als autors de la seva vida, perque la satisfacció dels pares es que 'ls fills se 'ls hi assemblin, y no n'hi ha cap que no s'ho pensi.

Ja la llevadora 'ls ho diu aixís al punt de naixer:

—¡Quin nen mes mono! Es pastat al seu pare. Y aquest s'ho creu com si fos l'Evangelí.

Y vegiu vostés mateixos si s'han trobat en un cas semblant, lo que hi ha de veritat en aquesta manifestació de la que no mes busca halagar als propis pera recullir mes propina.

Pero no es aixó precisament lo cremador. Aixó al cap d'avall s'ho passen los de la família.

Quan van de visita á una casa que tenen criaturas ja están frescos. Després de saludar als grans que hi viuen, naturalment, los hi presenten als petits ó aquestos ja surtin mitj arrambantse per las cadiras y mirantsels de recull.

—¡Vina aquí, nen! ¿Coneixes á aquest senyor?

La criatura ó 's para ó pegant una correguda se fica entre las camas del papá ó s'acosta á la mamá.

Allavors per compliment, tenen de comensar un interrogatori, com per exemple:

—¿Cóm te dius, nen?—¿Quants anys tens?—¿Alhont es lo papa?—¿Ja fas bondat?—¿Ja has esmorsat?

En fi, tot lo que vostés vullgan, acossats pel compromís de no faltar als que van á veure.

Menos mal, si las criaturas van netas y endressada, per que allavors sense cap repugnancia 'ls hi poden fer patons y tocarlos la cara; cosa que succeeix raras vegades, puig ó be 's deixan d'esmorsar y duhen nas y llavis plens de xocolata, ó están encadenats y no 's cuidan de mocarse, ó s'han bessat l'aygua del got y 's presenten fets un xop, ó s'alsan de ageures per terra, ahont se revolcan sent rebuquias.

Si la criatura es sorruda, comensa per no respondre á res y á fer mala cara, quan no s'amaga ó 's posa á plorar, pero si es d'aquellas que pujan entramaliadas y totas las malifetas que fan están acostumbradas que se las hi prengan per gracias, ja están ben lletjos: se 'ls hi acostan desseguida, y si duhen bastó los hi prenen pera fer los cavalls, si no las enfilan per pegarlos hi cops, que á vostés los hi farán poca gracia, pero que als papás los hi es motiu d'alegría. Los hi estiran la cadena del rellotje, se 'ls hi posan lo barret, los hi pujan á las camas, y fins n'he vistas de criaturas, que anant per radera l'sofá, quan menos se pensan se 'ls hi plantan á coll y be.

Mirin, á casa n'hi ha de canalla, pero quan ve algú á véurem no 'ls deixo entrar may á distréurens, perque ja sé l'efecte que fa alló de que estant parlant d'un assumpto d'importancia y tot d'un plegat se 'ls hi presenta lo gran ó l'petit á destorbarlos y ab la cara y las mans mes negras que ch carboner.

Lo tenir canalla es un gust que no 'l tasta tothom; es una delicia, perque tan bon punt los farán rabiar com riure, pero un s'ho té de guardar per ell mateix, perque als altres tan se 'ls hi endona. ¡Com que res los hi costa!

Conech una familia que 'n tenen set, de modo que 'l pare de vegades ni sab de quin parla y mes aviat los recorda pel número d'orde que no pas pel nom.

—Mira, diu á la seva dona, fes venir á un noy.

—Quin?

—Qualsevol.

—En Pepito, en Paco, en Cassimiro.

—No ho sé. Lo número quatre.

També m'he trobat mes de un parell de vegades, estant de visita ab altres personas de fora de la casa, una d'aquestas preguntar al nen:

—Qui es lo papa?

Y la criatura venisen corrents cap á mí. Es una sortida que á un hom lo deixa confós, perque no sab com s'ho pendrà l'pare verdader.

Aixó de las criaturas, es una cosa empalagosa, quan no s'hi té res que veure, pero es un goig, quan son propias, que no se 'l pot explicar sino aquell que 'n té.

Jo per aixó me las estimo á totas, quan m'agrada véurels obrar per son antojo; sense pensar si fan mal ó be.

A voltas fan unas raresas y diuen unas cosas tan extranyas!

Y apesar de tot lo que 'ls he dit, me sembla impossible que no hi hagi ningú que no s'estimi á las mevas.

Y per últim: tots ho hem sigut de criaturas.

LO NEGRE DE LA RIBA.

UN ENCARRECH.

Senyors, me tinch de casar, aixís los hi estimaré

que 'm busquin una mullé com los hi vaig á pintar.

Si 'm troban molt guapa nena perdonaré alguna falta; ni molt baixa ni molt alta, ni mol rosa ni morena.

Ni molt magra ni molt grassa, que no tinga massa temps y per evitá 'ls ostrems, de jove no li vuy massa.

Demano y ab dret estich perque ningú 'm quita 'ls drets que tingui bonichs ullets y 'l nas també ben bonich.

Que no 's pinti ab coloret, que no porti polissont, ni may se tapi lo front ab lo díxos sarrellet.

Res de trampas que 'm fan pó y 'm farien venir rampas, no vuy que vulgue mes trampes que las de la professó.

Vuy que tingui un petit peu qu'es lo que á mí mes m' exalta, una rosa á cada galta y 'l demés blanch com la neu.

Que tinga bona figura, que vesteixi com gran dama, que 's dongui ab la lliga cama tres voltas á la cintura.

Demano en la part moral (y no demano gran cosa) dona amable y carinyosa, pero no sentimental.

Vuy que no siga eridayre ni que may disbarats digui, que no plori, que no rigui, ni que m' atormenti gayre.

Soch de bon acóntentar y no demano gran cosa, vuy una noya enginyosa y bona per trevallar.

Que no 's fiqui ab lo que faig ó m' ensench com una brasa y que quant surto de casa no 'm preguntí may ahont vaig.

Ademes també 'm convé per poguer sortir d'apuros, que tinga trenta mil duros perque no tinch cap diné.

Que no tinga onclos que 'm notin ni cunyats que re 'm reclamin ni cosinets que m' escamin ni sogres que m' esbalotin.

No mes ab aixó ja están complertas más ilusions, busquin be per tots cantons y potser la trobaran.

Si la troban ja anem be, no crech qu' esguerrin la basa, acompanyimela á casa y..... potser mi casaré.

BARRAM.

LO FUMADÓ.

Quant pot ob'eni un bon puro, ¡ab quin gust y goig l' encent! lo fum que sur del tabaco l'hi semblan nuvols del Cel.

Aquella aroma qu' escampa, te deu mil perfums á un temps y aquell gust que tan bo dona l' extassia de plaher.

Quant está encés lo cigarro va á paseij tot satisfet y l' engresca mentras xucla del gust que á la boca te.

Volta 'l tabaco, ab goix mira la blanca cendra que treu, y perqué en terra no caiga ab cuidado 'l posa dret.

Quan está cansat sen entra (per reposar) al café; y mentres aboca 'l mosso, xucla per no perdre 'l temps.

Fins lo café de la tassa sembla qu' enveja l'hi te, perqué veu qu' aquet s' enlayre y ell te de ferho al revés.

Si sen va á fe una visita d' aquellas de compliment, que duren tan poca estona perqué no 's diu casi res...

S' escampan per dins la sala mateix que fossen incens uns richs perfums aromátics transformant lo pis en Cel.

Quant á l' istiu pren la fresca ó be 'l Sol pren á l' ivern

y 's passeja fen 'l maco, si fuma ho, «está ben fresch.

Te tanta afició á n' al puro que porta la boca encés

que per mes amichs que passin y 'l saludan á cap veu.

Lo qu' és trist quant és á l' últim, quant s' acaba per moments;

'l foch qu' á n' als dits l'hi arriba tot «cremantlo 'l deixan fret.

Y llensant ab greu la punta qu' encare 'l foch consumeix

sembla qu' ab pena l'hi diga: «¡Descansa en pau! puro; ¡¡¡á Deu!!!

M. FIGUEROIA ALDROFEU.

UNA AVENTURA

En una taula de café voltada per joves y á mes artistas surten sempre episodis que tots escoltan ab gust, sobretot quan lo narrador hi figura com á héroe y ningú dubta de la veritat de sas paraulas.

Alguns pintors, escultors, poetas y músichs, ab qu' amistad m' honro, estavan reunits l'altre dia, saborejant lo café, que per cert y com á cosa extraordinaria llensava una aroma que deva molt en favor de la seva pureza, quan després d' un seguit de quíentos y graciositats, nos explicá un lo que segueix:

—Com tots sabeu, digué, tenia 'l taller en una quadra sota 'l terrat d' una casa del carrer de S. Geroni.

Las finestras, adornadas ab pupers de diferents colors que suplian alguns vidres trencats, donavan á un cel obert voltat per las galerías de las casas velinas. Al estiu totas las donas hi sortian á repassar la roba de la bugada un cop seca, pero com á poesia de quadro tan vulgar, hi havia unas modistas que sabian dissimular la seva poca memoria per la música ab unas veus hermosíssimas.

Al principi 's mostraren bastant esquerpas á las mevas escomesas, pero quan varen saber que era artista, correspongueren al meu saludo y contestaren á mas galanterias.

Una d' ellas va esser la preferida, y vaig tenir la dita de que li caygués al ull.

Aviat nos varem entendre y dech dirvos francament que valia la pena d' enamorar-se.

Vencent tots los seus esquipols, vaig lograr que pués com un dia al taller, y jo no sé si va ser per lo interés que se pre despertá l' estudi d' un pintor, ó perque vaig ferir la seva sensibilitat ó perque donat lo primer pas se donava totos los altres, lo cert es que á las horas convingudas, que eran las que no podia destorbarlos ningú, pujava una volta acalorada, altrás esgroguehida, segons lo rezol que per la escala havia sentit tement que la vegessen.

Jo li vaig demanar un amor desinteressat, sense compromisos, lliure, y ella hi consentí. Era una aventura amorosa com moltas altrás. Ja 'm vaig guardar prou de obligarla á res. Tinch la máxima de no voler may lo que no se 'm concedeix de bon grat. Aixó sí, va exigirme 'l silenci y jo vaig prométili. ¡D' aixó fa alguns anys.

Nos havem separat ab la mateixa desprecupació que comensarem las nostras relacions, pero aquesta es la hora que ningú sab qui es ella. Dich lo pocat pero no peccador.

A pesar de la nostra reserva, alguns companys indiscrets van endevinar alguna cosa y per mes que m' apurava ren la paciencia sentme preguntas impertinents, no varen lograr arrancarme 'l secret. A mes, lo seu empenyo, los travalls que per sota má duyan á cap pera descubrir aquell per ells, misteri, acabarem per fer que 'm formalisés d' hontoshi que res me preguntessen perque res sabrian.

Aixó fou causa de que passessin alguns dias sense que ella pujés al taller.

Quan vaig creure que 'ns deixarian en pau; reanudá las sevas visitas.

Pero la conspiració seguía. Una tarde ja cap al tard quan menos ho pensavam, un gran bruxit de crits y conat a la porta nos revelaren que 'ls llops volian darnos l' assalt.

—Estich perduda, deya ella plorant.

—No temis res. Tirat lo devantal á la cara y confía en mí.

Va fer lo que vaig indicarli, y mentres ella s'esperava darrera un biombo, jo agafant una cyna de fina punta vaig obrir la porta que trontollava ab las empentas de la part de fora.

Estava irat: obro y tots entran movent una gatzara infernal.

—Atureus, vaig dirlos esgrimint l' cyna; estich decidit á aquest tot. Havcu lograt sorprendrens, pero per so no sabreu res. Ella es aquí, passará per devant vostre, mes lo primer que intenti cometre una imprudencia, no ho contaré.

Al veurem decidit y temerosos de que cumplís l' amor que passava, quedaren arraulits al costat de la porta. Jo aprofo el tant la ocasió vaig agafarla per la má, y passantla per entre ells ab lo devantal tirat á la cara, la vaig acompanyar fins á la escala, tornant á entrar y tancant desseguida.

Inutil dir que no vaig admetrer las satisfaccions que donavan.

—En va us excuseu. Heu comés una imprudencia que no 'us perdono. Anavau á comprometre 'l porvenir d' una dona, y no hi ha res mes sagrat. Avuy encara en sas galas hi brilla l' rubor de la ignocencia, si haguesseu lograt lo que voliau las hauria cubertas la rojor de la vergonya que l' hauriau llensada pot ser á la deshonna y al ludibri de la societat. Si per concedirme sos favors, dupteu de sa virtut.

diré com Jesucrist: «Qui 's cregui net de culpa que tiri la primera pedra.»

S. ALSINA Y CLOS.

L'aconteixement del teatro Principal ha sigut *La vida es sueño*, en la que 'l senyor Calvo se distingeix notablement recitant com ell sab ferho, los versos que Calderon va posar en boca de Segismundo, lo protagonista de la obra.

Ab eix motiu lo teatro se va veure tan plé, que era impossible encabirhi á ningú més. Los altres actors se portaren be, secundant ab conciencia al seu director.

En lo Liceo va debutar en Tamagno ab lo *Poliuto*, ab tots los defectes y primors que ja li coneixiam de las altres vegadas que l' haviam sentit. De manera, que, com sembla que no 'ns pot donar res de nou, se diu que per sa plana voluntat, ha renunciat á donar las set funcions restants, y á aquestas horas ja es á Milan.

Respecte á aquest toatro, pareix que 'l carro li va pel pedregal. Nos sembla que avny un, demá un altre, lo quadro de companyia quedarà en *quadro*, perque desertarán tots los artistes.

Temém que si aquets no moderan las sevas pretensions, ó be no podran cantar en lo Liceo, ó be se 'n enduran un desengany de las empreses. ¡Si volen aquets sous tan terribles! Un manobra que aixeca palaus que son la admiració fins de las generacions futuras, no mes guanya dotze catorze rals, y un cantant, que no deixa res, perque tot lo seu mèrit se 'n va en vent, te pit de voler cents y mils de duros cada jornal que 's reduleix á duas ó tres horas de treball.

Homes, entre poch y massa: tingan mes conciencia, ó sino aixó de las óperas ho deixarem á la mà del Sr. Percelló. Ell ray, que treu cantants de per tot arreu.

Del teatro Romea, son tres las cosas notables de que puch ocupar-me, lleugerament, perque no tinch temps per mes. Del benefici de D. Frederich Soler, del próxim estreno de «Otjor», del autor de «Los fadrins externs.» y del estreno de *El suicidio*, del Sr. Bonaplata, que fou molt ben rebut.

La funció en honor de nostre primer autor dramàtic, se compona del monòlech «L' últim grahó», del Sr. Fontova, del drama «La ratlla dicta», del beneficiat, y de «La rahó del pont de Lleyda», pessa nova del sobredit senyor Fontova. De tot lo qual nos ocuparem en lo próxim número.

Respecte del drama del senyor Ferrer y Codina, se diu que l' estrenarán la setmana vinent. Preparinse, donchs, pera anarhi y per aplaudir-lo, que no 'ls faltarán motius.

«El Inferno», ja 'ls varem dir que seria la obra capdal del teatro Espanyol en la present temporada, y per ara lo públich no 'ns desmenteix. Cinch representacions ne van donadas, que han sigut cinch llenos. Los senyors Molgosa (D. Jaume y D. Joseph O.) autors de la obra s' hi distingeixen notablement; l' un fent riure á la concurrencia ab la interpretació del personatge Capricho y l' altre corrent er dintre las taulas á fi de fer moure á temps, com las pessas d' un bon rellotje, á actors, tramoyistas, comparsas y ballarinas, que 'ls dich que si ho veyan, sembla un camp de batalla. Los demás actors també 's distingeixen, sobretot las senyoretas Coello y Molgosa, y 'ls senyors Miquel, Vila, Guardia y Guitart.

La música cada dia agrada més, lo que honra al seu autor Sr. Gimenez.

«La portera de la fábrica» es un drama nou que han estrenat en Novetats.

En lo Ribas sembla que han escoltat lo que deyam: lo de fer cada dilluns un benefici pel públich, donantli dos dramas y una pessa. No duptém que 'ls resultats serán bons pera la empresa.

Varem anar al Tivoli á veure «La mar vella», del senyor Aulé, que ara hi ha posat música lo senyor Cuspinera. Ja concixiam la obra d' haverse fet en lo Bon Retiro, com á comedia simplement.

Lo senyor Cuspinera hi ha posat quatre números de música: un coro, una aria, un duo y lo final. En aquesta petita mostra de son talent musical, dit senyor no desmenteix son estil. La llástima es que no s' hagi pogut desrollar més en una obra que te situacions y tipos que 's prestan á aplicarhi música, de lo qual n' hauria tret més partit que no pas ara.

Lo coro es lo que 'ns va fer més bon efecte, y aixó en part se compren, perque 'l senyor Cuspinera ja coneix aquest género. En lo duo hi destaca un motiu d' americana que 's pert desseguída. Los recitats los treuria de per tot arreu: sembla que s' escriguin perque 'ls actors que parlan no saben cantar ó no tenen veu. No duptém que en altra obra de mes empenyo lo Sr. Cuspinera seria aplaudit.

Los senyors Colomé, Palá y Gil, fan los tres tipos mes ben trobats d' aquesta obra.

En lo Circo Ecuestre, encara hi tocanlas aplaudidissimas penas xilophonistas é hi treballan los artistes americans, queuells altres del «Triunfo», que l' alcansan cada vegada que l' executan y en Tony Grice que may pert l' humor.

Veuhén, jo aquesta setmana no 'n gasto gayre perque Angela está malalta; ara no s' alarmin, que no es cosa de cuidado. Tinch por que 'l metje la visita per ella y no per la malaltia y pot ser las cobrarà y tot las visitas.

Si fos aixó no m' hi acostava may mes.

LO NEGRE DE LA RIBA.

Torna á parlarse de la anejió á Barcelona dels pobles del pla.

Nosaltres som partidaris d' aixó, al revés de *El Diluvio*.

Es que es molt que sempre 'ns trobém en dissidencia ab aqueix diari.

Veyém lo dia que estarém acordes en alguna cosa com ell en aquest assumpto ho está ab lo conservador Sr. Sedó.

Per ara 'l diari de la plassa Real, ab eix motiu ja te feyna tallada.

Modelo de literatura festiva d' un diari d' aquesta ciutat que cada dia s' estira y s' arronsa.

«Tampoco hay nada que justifique como no sea una razon de economía rayana en la mezquindad, la casi oscuridad en que se deja la platea al correrse el telon, cuando precisamente debiera estar el teatro (lo Principal) mejor alumbrado, pues en los intermedios es cuando las damas y las pollas lucen sus galas, y á su vez los pollos y aun los gallos desean admirar de cerca y de lejos los encantos y monadas de sus hermanas en Cristo.»

Ni la Rambla de Canaletas per las firas de St. Tomás.

Pera celebrá 'l Nadal, si de diners disposém á provehir anirém de virám al Principal.

Lo Sr. Tudury Pons nos ha fet l' honor de dedicarnos un remitit publicat en *El Diluvio* del dia 5, edició de la tarde.

Com tots los seus escrits está ple de metàforas y alegorias que no sembla sino tret de qualsevol Evangeli.

Veuh, Sr. Tudury Pons, aixó es lo que de V. nos fa gracia; aixó y lo seu vestit y aquell gosset que devegadas porta y lo plech de papers ab que sempre va carregat.

Per lo demás la idea que V. vol implantar, nos es simpática com tot lo que contribuïxi á difundir la instrucció y á moralisar, pero estém convensuts que no es vosté qui te de durla á cap. Avans que vingúes V. á fer la trista propaganda que fa, ja ho sabiam tot lo que 'ns conta. De manera que no 'ns ve de nou, ni 'l seu estil que es una imitació, com ja hem dit del usat pels quatre evangelistas y per en Roque Bárcia, que 'n sabian mes que V.

Veuh, nosaltres l' aplaudiriam si V. se presentés d' altre modo.

Per contes d' escriure remitits y altrás futesas, s' hauria d' ocupar en confeccionar obras de text pera 'ls deixebles de las escuelas laicas; y rodejarse de personas de nom: axis sí que á lo menos faria alguna cosa de profit. Pero ara...

Per altra part, en nostre suelto del número 22, no hi ha res que 's pugui pendre com á mofa de Jesús. ¡Potsé si que V. resultarà que es lo Mesías que esperan los juheus!

Li doném las gracias per lo remitit que 'ns ha dedicat perqué ara ja serém coneguts de tothom.

Consti que á V. no li volém cap mal. ¡Si l' estimém d' alló més!

Pensi, sobre tot, que de lo sublim á lo ridícul no hi ha mes que un pas.

Hem sentit que un confiter vol treure copia de la fatxada de la Academia de ciencias naturals, pera ferne pastels pera algunas diadas y monas pera Pascua.

Nos sembla que fora un disbarat, lo mateix que l' original.

Per causas ajenas á la voluntat de la «Associació d' autors dramàtics catalans», no podrà donarse en lo teatro Principal la série de representacions que, pera la present temporada havia convingut celebrar ab la empresa de dit teatro.

Doném aquesta noticia ab sentiment.

Los carters pensavan regalar per Nadal un plano de Barcelona.

Millor fora que confeccionessin un bon mapa d' Espanya pera l' us particular de tots los empleats de correus.

Aixis potser la correspondencia aniria directament al seu destino.

A casa 'n Parés.

—¿Qué es mort aquest pintor?

—¿Quin?

—¿Aquest tal Brull?

—No, senyor: ¿per qué ho pregunta?

—Com veig que li han exposat tots los quadros que debia tenir á casa seva!

—No, no, es tan viu com V. y jo.

—Donchs, allavors deu traslladar lo seu taller aquí.

—Y qué li semblan aquestas pinturas?

—Be, no están pas malament. Dona probas que 'n sab, encara que no hi ha res extraordinari. Vull dir que d' originalitat no n' hi se veure.

—Aixó no, pero vaya, deu n' hi donet. Sempre son millors aquets quadros que no pas aquell d' en Masriera.

—Quin!

—Aquell d' alli. Lo paisatge que hi ha colocat en lo caballet.

—D' aquí estant no fa pas mala impresió!

—Acóstitshi.

—Ay! ay! hi un burro ab calsas y una dona esguerrada. ¡Deu nos en guart! Y aixó es d' en Masriera?

—No 's pensi pas de cap d' aquells! Aquest se diu Enrich!

—Sí, vaya, ja ho comprench. Es com las figueras, que totas se diuhen aixis, sino que unas fan figas de coll de dama y altres de porch.

—Y 'l busto del mitj que m' hi diu?

—Be: jo no coneix á la senyora, pero 'm sembla que no está mal tocat. Lo que no entench es perque li ha posat aquesta indecencia tan recargolada damunt del cap.

—Qué no veu que aixó es lo monyo?

—Ay, te ralhó! Si no m' ho arriba á dir no ho hauria pas entés aixis. Aquell retrato gran que du la firma d' en Parera, si que m' agrada. Llástima que no siga 'l meu, perque 'l compraria. Hasta sembla que 'm vullgui dir alguna cosa. Aquest retrato sí que deu ser exacte.

—Per qué ho diu, que 'l coneix?

—No, no 'l coneix. Pero com está tan be!

Aquesta conversa la sentirem la setmana passada.

Dilluns vinent, lo aplaudit primer actor y director de la companyia catalana del teatro Romea, D. Lleó Fontova, farà 'l seu benefici, posant en escena lo celebrat drama de D. Frederich Soler *Sota terra*, en lo que tan s' hi distingeix lo Sr. Fontova en lo paper de «Fura». Seguirá després la pessa original del beneficiat *La rahó del pont de Lleyda*.

No cal dir que 'l teatro s' omplirà com cada vegada que 'l públich té ocasió de demostrar sas simpatias al mes popular de nostres actors, que tants llorer ha conseguit en sa brillant carrera artistica.

No enteném com es la gent. Los hi fan un favor y després, no sols ho pagan ab lo desagrahiment, sino que fin los hi volen fer un flach servey.

No resulta ara que en «Pela y Onze», l' autor de aquell article titulat «La Societat Farinaire», que varem insertar fa alguns números, vol desafiar al nostre redactor Sr. Paragás?

Plome, per la mort de Deu, no se las pegui tan fortas. No mes pensant en aixó no sabém lo que 'ns passa y la pell se 'ns torna de gallina. ¿Que no veu que ara fa fret pera desafiar á ningú? ¿Que no pensa que hauria d'anar á fora á creuhar los acers y ab l'oreig las mans se li posarian balvas y no podria manejar la espasa?

Vaya, Sr. Pela y Onze, no se las pegui tan fortas y raiocini.

Y després, ara es lo temps de matar porch y ja n'hi ha prou de desgracias.

SIMILS TOREROS.

¿En qué se sembla l'espasa á la Dama de las Camelias?

—En que brinda.

¿En qué se semblan los picadors á las pussas?

—En que pican.

¿En qué se semblan los banderilleros als fusters?

—En que clavan.

¿En qué se sembla l'catxetero al cim d'una montanya?

—En que remata.

¿En qué se semblan las corridas de toros á las jugadas de bolsa?

—En que 's fan á la plassa.

Partagás.

A casarse ó á presirí
Condemna l'Códich penal
Al seductor D. Baldiri:
¿Quin dels dos es pitjor mal?

Dins d'una elegant cuberta, havém rebut un exemplar de la tanda de valsos titulada «A flote», original de nostre amic lo simpátich y jove compositor D. Conrat A. Fontova, qui la dedica «Al distingit Club de regatas de Barcelona».

Nosaltres que havém tingut lo gust de sentir-la en lo piano executada per son mateix autor, no podém menos que elogiar tal obra, puig alló no solament serveix per fer anar las camas ab un determinat compás, sino que també per recrear los sentits del mes delicat dilettanti.

—Llástima que s'hagi de ballar, un deya en lo café sentincho.

Y lo que son las cosas! en lo mateix local un altre deya —¿Cóm ho ballaria!

Senyor Fontova petit, aixó l'honra; segueixi per aquest camí y veurá complerts sos desitjos.

Lo felicitem y li doném las gracias.

Deya l'Agna, del seu gendre:
—Es noy que fa molt paper,
—Paper ray, diu un bolsista,
Diné es lo que avuy convé.

D' aquí nou ó deu días se publicará lo primer volum de una *Biblioteca popular catalana*, contenint 64 planas de poesias festivas del Dr. Vicens García, Rector de Vallfogona, ab una breu biografia d'aquest célebre poeta.

Aquest volum y los demés que anirán sortint periódica ment, costarán no mes 12 céntims de pesseta cada un (quatre quartos). Després del que avuy anunciém sortirà lo segon, poesias del malhaurat Bartrina (Joaquim M.)

La idea dels iniciadors d'aquesta important publicació es dotar á Catalunya d'una Biblioteca, á estil de la universal francesa y castellana, si be á menos preu, pera fer la mes popular entre totas las classes de la societat, que ab poch cost podran coneixer los millors travalls dels escriptors catalans.

No duptém que la *Biblioteca popular catalana* mereixerá l'favor de tots los que estiman lo renaixement de nostra literatura.

La direcció y administració, s'ha instalat en lo carrer de la Riera Baixa, 13, primer, ahont desde ara los senyors de fora que vullguin suscriure'shi poden enviar l'import en sellos ó libransa del giro mútuo, dels volums que desitjin, lo mateix que 'ls senyors llibreters poden ja demanar los exemplars que necessitin, ab la mateixa condició pero descomptant lo 25 per 100.

Sabém que la administració no servirá cap demanda que no vagi acompanyada del seu import.

No hi ha dupte que la idea es bonica, ara sols falta que obtinga la protecció del públich, que estén segurs alcan-sarà.

Sembla que la historia en forma de cartas de la temporada del Liceo, s'anirá donant al públich per entregas.

Per ara ja 'n van publicadas las següents cartas: Dues del Sr. Sancho, una de la Theodorina, altra del Sr. Nouvelli, la del Sr. Zagri y duas del mestre Goula.

Esperém que no s'interrompirá la publicació, que promet esser interessant.

¿Quins exemples!

Dimars al matí en la volta de Picalqués una dona va pagar de mala manera á un noyet, armant l'escándol consegüent y lo municipal que sempre hi ha allí de punt, en aquell moment ni hi era.

Lo secret del búlgaro: ¿ahont son los municipals quan fan falta?

Las obras de davant de Bellém ja s'han acabat.
¡Ay! alabat sia lo Santíssim Sagrament del altar.

Hem sentit dir que l'Associació d'escriptors dramàtics catalans donará sas funcions en lo teatro de Novetats, en lloch del Principal.

Aixó ja anima una mica mes.

Un suscriptor nos pregunta qui son los que enganyan al públich en la cuestió del «Diccionario Universal», si 'ls centros de suscripcions que reparteixen la obra sabent que no s'acabarà, ó la casa editorial que posseheix las existencias, paralisantla pera los fins que 's diuhen «soto voce»?

Tenen la paraula los que 's creguin aludits.

XARADA

Ma primera dos Dos-tres
que viu aprop de Total,
una hu tres y alguns dinés
vol donarme per Nadal.

FRANCISCO FLOS.

INTRÍNGULIS

Buscar una paraula que anantli treynt una lletra del redera donga 'ls següents resultats: 1.^a lo que hi ha en molts terrats; 2.^a un nom de dona; 3.^a un animal; 4.^a los pintors ne fan; 5.^a vegetal; 6.^a repetit es una fruyta; 7.^a una lletra.

J. MORET.

QUADRAT

1.ª ratlla horisontal y verticalment: una opereta; 2.ª un personatge de «Fatinitza»; 3.ª ho gastan los carreters; 4.ª un verb.

ELECTEAR COMA.

LAS SOLUCIONES EN LO PRÓXIMO NÚMERO.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR

XARADAS.—Pipa—Alicant.—Car-me-ta.
LOGOGRIFO NUMÉRICH.—

Puigcerdá
Cardedeu
Guardia
Gracia
Draga
Pura
Pau
Re
A

ANAGRAMA.—Pera—pare—rapé—arpe.
GEROGLÍFICH.—Un ós pot escanyá.

Estampa de Redondo y Xumetra, Tallers, 51-53.

BOLSISTAS, per Joan Pellicer

—¿A quant lo paper?
—A cuarto y mitx.

—¿A quant lo diner?
—A cero.